

Rozenburger Porselein.

Zoo kwam het dat wij, Nederlanders, er niets van te zien kregen.

In een vertrek van de fabriek stond het klaar, het nieuwe porselein. De deur van het vertrek was gesloten en de sleutel lag veilig in de brandkast van den directeur.

Toch, er was iets verluuid van dit nieuwe voortbrengsel der vaderlandsche kunstnijverheid.

Toen de Koningin en de Koningin-Moeder deden weten, dat zij zich met eigen oogen wilden overtuigen of het waar was, dat in Haar Hofstad op het gebied van porselein bakken iets was bereikt, waar zelfs Sèvres en Meiszen tot nu toe in faalden, kon die deur niet langer gesloten blijven.

Voor die Hooge bezoeksters moest Rozenburg zijn geheimen ontsluiten.

Wie er ook een zwaar hoofd had of Nederland wel iets zou kunnen vertoonen op de Groote Tentoonstelling te Parijs — de Koningin niet. Toen Zij kennis had gemaakt met het nieuwe Haagsche porselein, dat zoo geheel anders is dan het oud Haagsche en dan alle andere porseleinen, gaf zij meer dan eens Haar vreugde te kennen over de wijze waarop dit vaderlandsche voortbrengsel de eer der Nederlandsche kunstnijverheid te Parijs zou ophouden.

En met recht.

Want niet alleen dat vorm en versiering van het Rozenburger porselein een eigen, sprekend karakter hebben, los van vreemde invloeden en saaie overleveringen, maar dadelijk treffend met het inzicht dat zooiets juist zóó wezen moet, het dankt zijn voortreffelijkheid ook aan een gelukkige vondst, die het mogelijk maakt dat de nijverheid in dit geval geen bezwaren in den weg legt aan de kunst, zoodat de porseleinbakker den porseleinschilder niet behoeft te waarschuwen dat dit of dat onmogelijk is.

Tot nu toe waren er maar een paar kleuren, een blauw en een paar groenen, die bestand bleeken tegen de hooge hitte waarop het porselein wordt gaar gebakken. Alleen zij konden op het biscuit worden aangebracht om met het glazuur en het porselein te zamen, tot een vaste verbinding aaneengesmolten te worden. Alle andere kleuren moesten noodwendig op het glazuur zelf worden aangebracht, om door een derde, matige verhitte, tamelijk oppervlakkig in het buitenste glashuidje ingebrand te worden.

Daardoor verliest de glazuur een deel van zijn gloed en van zijn gladheid en blijven die kleuren altijd ietwat van opgebrachte beschildering behouden. Meestal is de verbinding door het inbranden verkregen een tamelijk losse, niet bestand tegen de afslijting van het gebruik. Fransche porseleinen op

